РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов
Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело № 20231100506971 по описа за 2023 година

,за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на малолетните към датата на депозиране на същата Д. Е. Н. и В. Е. Н., двамата родени на 14.12.2009 г., действащи чрез тяхната майка и законен представител Д. В. Н., срещу Решение № 5050/30.03.2023 г. по гр. д. № 54251/2022 г. на СРС, III ГО, 86-ти състав, в частта, в която са отхвърлени исковете им с правно основание чл. 150, във вр. чл.143, ал.2 и чл. 146 СК за увеличение на месечната издръжка на въззивниците за разликата над присъдените по 280 лева на всеки от тях до претендираните по 700 лева на всеки от тях. В жалбата се твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, незаконосъобразно, необосновано и постановено при несъобразяване със събраните по делото доказателства по подробно изложени съображения. Въззивниците желаят да се отмени решението в обжалваната част и да се постанови друго, с което да се уважат изцяло предявените искове за увеличение на месечната им издръжка. Претендират разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Е. М. Н. е депозирал отговор, с който оспорва изцяло наведените доводи в жалбата. Желае да се потвърди първоинстанционното решение в обжалваната част, твърди същото да е правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК от страни, притежаващи правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част.

С Решение № 5050/30.03.2023 г. по гр. д. № 54251/2022 г. на СРС, III ГО, 86-ти състав е изменен размерът на определената за дължима от бащата Е. М. Н. с протоколно определение от 05.07.2012 г. по в.гр.д. № 16520/2011 г. по описа на СГС, ГО, II-ри брачен състав месечна издръжка на въззивниците Д. Е. Н. и В. Е. Н. от по 250 лева за всеки от тях до размера от по 280 лева за всяко от децата, а за разликата над сумата от по 280 лева до претендирания размер от по 700 лева за всеки от тях исковете им с правно основание чл. 150, във вр. чл.143, ал.2 и чл. 146 СК са отхвърлени като неоснователни. С атакувания съдебен акт съдът е осъдил бащата да заплати по сметка на СРС сумата от 86,40 лева, представляваща държавна такса върху изменения размер на издръжката на двете деца, а на насрещните страни – разноски в размер на 80 лева.

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

При определяне размера на увеличената месечна издръжка съдът следва да съобрази увеличените нужди на детето и възможностите на задължения родител да покрие тези нужди, респ. с останалите неудовлетворени нужди на детето, когато е присъдена досегашната му издръжка, и увеличените възможности на задължения родител да покрие тези неудовлетворени нужди. Искът за увеличение на присъдената месечна издръжка може да се основава едновременното и на увеличение на нуждите на детето и на възможностите на родителя му.

Несъмнено е налице трайно увеличение на нуждите на децата Д. и В. от средства за съществуване, образование и социално-културно развитие от времето, когато е определена месечната им издръжка от по 250 лева (05.07.2012 г.). През изминалия период от над десет години двамата въззивници са пораснали, с което дефинитивно са се увеличили и техните потребности, които не могат да бъдат задоволявани с издръжката в досегашния й размер. Към момента на определяне на издръжката двете деца са били на две навършени години, а към момента на постановяване на атакувания съдебен акт те са достигнали тринадесетгодишна възраст и са били ученици в седми клас в 133 СУ „Александър Пушкин“. Видно от представения пред въззивния съд договор за обучение от 12.09.2023 г. през учебната 2023/2024 г. въззивниците са записани като ученици в Частно училище *******“ ЕООД въз основа на сключен с майката контракт срещу годишна такса в размер на 13 410 лева за двете деца, платима на десет равни месечни вноски. Последното се подкрепя и от показанията на свидетеля Л.Н.Д.. Установени са нуждите на въззивниците, обичайни за децата на тяхната възраст. За времето от определяне на дължимата издръжка до датата на постановяване на първоинстанционното решение инфлацията в страната е 40,9%, видно от публично достъпната информация на електронна страница на Национален статистически институт (ttps://www.nsi.bg/bg/content/2539/калкулатор-на-инфлацията), което е довело до повишаване на средствата за издръжка на двамата подрастващи, наред с увеличените нужди, породени от тяхното израстване. През предходната учебна години разходите на децата за подготовка за национално външно оценяване са се повишили с оглед необходимостта от

посещение на частни уроци по български език и литература и математика на стойност 40 лева на дете за един урок. От представените пред въззивния съд разписки, изготвеното за нуждите на въззивното производство социално проучване от АСП, Д „СП“ – Красно село по чл. 21, т. 15 във вр.с чл. 15, ал. 6 ЗЗДет и показанията на свидетеля Д. се установява, че двамата въззивници посещават ежемесечно извънкласно спортни занимания, изискващи разход в размер на 80 лева месечно на дете и джобните на двамата са в размер на 10 лева на ден.

Въззивният съд, като се съобрази с представените доказателства, приема, че за цялостната издръжка на всяко от децата е необходима месечно сумата от по 550 лева.

Съдът съобразява, че по делото не се твърди и установява съгласие на въззиваемия синовете му Д. и В. да посещават частно училище със значителна годишна такса за обучение. Нуждата от средства за заплащането на такса в частно учебно заведение е изключителна и тя може да бъде удовлетворена само доколкото родителят може да я осигури без особени затруднения /Определение № 166 от 5.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6571/2014 г., IV г. о., ГК/, което не се установява да е налице.

По делото се установява средномесечен брутен доход на въззиваемия за периода месец 11.2022 г. – месец 10.2023 г. в размер на 727,50 лева. В хода на проведеното социално проучване, констатациите от което са закрепени в изготвения за нуждите на въззивното производство социален доклад на АСП, Д „СП“ – Люлин се установява, че въззиваемият е декларирал получаване на месечен доход за дейността му като управител на „И.И.“ ООД в размер на 2 000 лева. При служебно изготвена справка в публичнодостъпната електронна страница на Търговски регистър се установява, че въззиваемият е управител и едноличен собственик на капитала на „Н. “ ЕООД и „Специализирани подови покрития“ ЕООД, управител е и съдружник в „А.Б.“ ООД, „С.Б.“ ООД, „И.И.“ ООД, управител е на „П.С.А.-“ ЕООД и е член на съвета на директорите на „П.“ АД, но имуществото на тези дружества е различно от това на въззивника. Същият е в трудоспособна възраст, липсват данни и твърдения да е с влошено здравословно състояние, намаляващо работоспособността му, не се твърди и доказва да има разходи за задоволяване на жилищни нужди. Установява се в производството, че същият има алиментни задължения към малолетния му син М. Е. Н., роден на 09.02.2018 г. Въз основа на изложените съображения съдът приема, че участието на бащата в издръжката на двете деца следва да се увеличи с по 100 лева на всяко от тях или до размера от по 350 лева. Издръжка в по-висок размер не следва да бъде присъждана, доколкото твърдените по – високи приходи от установения месечен доход и притежаване на друго имущество, обосноваващо наличие на материални възможности за плащане на месечна издръжка в претендирания размер от общо 1 400 лева, не се установяват.

При определяне на частта от издръжката на двете деца, която следва да бъде понесена от въззивника съдът отчете установения среден месечен доход на майката в последните дванадесет месеца и обстоятелството, че същата полага непосредствените грижи за отглеждането и възпитанието на двете деца, поради което оправдано и законосъобразно е неотглеждащият родител да покрие по – голяма част от издръжката им, но единствено

съобразно възможностите му.

С оглед изложеното, обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която искът за увеличение на месечната издръжка на децата Д. и В. е отхвърлен за разликата от по 280 лева до по 350 лева, като въззиваемият се осъди да заплаща на въззивниците месечна издръжка от още по 70 лева, считано от датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва за забава, а решението в частта, в която искът за увеличение на месечната издръжка на непълнолетните е отхвърлен за разликата от по 350 лева до по 700 лева – да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Върху определената издръжка ответникът дължи държавна такса в размер на 201,60 лева по сметка на СГС.

С оглед изхода от спора въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивниците сумата от още 53,33 лева –разноски за адвокатско възнаграждение, заплатено в първоинстанционното производство, съразмерно с уважената част от исковете.

Пред въззивния съд въззивниците са сторил разноски в размер на 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, за чието заплащане по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 11.04.2023 г., служещ като разписка за получаване на сумата в брой /л.7/. Съобразно изхода от спора на въззивниците се следват разноски пред настоящата съдебна инстанция в размер на 100 лева.

Въззиваемият е претендирал разноски единствено за въззивното производство в размер на 1 000 лева за адвокатско възнаграждение по представен списък по чл.80 ГПК /л.63/, но за реалното заплащане на това възнаграждение по делото не са ангажирани доказателства. Представеният пред СРС договор от 29.11.2022 г. се отнася до разноски за първоинстанционното производство, не и за въззивното, което не е било образувано към датата на сключване на контракта.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5050/30.03.2023 г. по гр. д. № 54251/2022 г. на Софийски районен съд, III ГО, 86-ти състав, В ЧАСТТА, в която са отхвърлени исковете за увеличение на месечната издръжка на децата Д. Е. Н., ЕГН **********, и В. Е. Н., ЕГН **********, за разликата над по 280 лева до по 350 лева, **и вместо него ПОСТАНОВИ:**

ИЗМЕНЯ размера на определената с протоколно определение от 05.07.2012 г. по в.гр.д. № 16520/2011 г. по описа на СГС, ГО, II-ри брачен състав, с което е одобрена постигната спогодба, в полза на децата Д. Е. Н., ЕГН **********, и В. Е. Н., ЕГН **********, месечна издръжка от по 250 лева за всяко от тях на основание чл. 150 във вр. чл.143, ал.2 и чл. 146 СК, **като:**

ОСЪЖДА Е. М. Н., ЕГН **********, да заплаща на непълнолетните си деца Д. Е.

Н., ЕГН **********, и В. Е. Н., ЕГН **********, действащи лично и със съгласието на тяхната майка Д. В. Н., ЕГН **********, още по 70 лева месечна издръжка (или общо по 350 лева), считано от 06.10.2022 г. до настъпване на законни причини за изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното й изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 5050/30.03.2023 г. по гр. д. № 54251/2022 г. на Софийски районен съд, III ГО, 86-ти състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Е. М. Н., ЕГН **********, да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 201,60 лева държавна такса върху изменения размер на издръжките, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

ОСЪЖДА Е. М. Н., ЕГН **********, да заплати на Д. Е. Н., ЕГН **********, и В. Е. Н., ЕГН **********, действащи лично и със съгласието на тяхната майка Д. В. Н., ЕГН **********, сумата от още 53,33 лева, представляваща разноски за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Е. М. Н., ЕГН **********, да заплати на Д. Е. Н., ЕГН **********, и В. Е. Н., ЕГН **********, действащи лично и със съгласието на тяхната майка Д. В. Н., ЕГН **********, сумата от 100 лева, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____